

νος που πρόφερα αυτά τα λόγια, ώστε μούδιασαν οι άνθρωποι κ' άρ-
χισαν να πιστεύουν πως είχε πλημυρίσει ο Πηνελόπειος, όταν ξέσπασε
στα γέλια ο Μήτρος Τρουβάρας, λέγοντάς μου :

— Μπας και σέ γέλασε, αφεντικό, ή Μαγεμένη Αίμνη ;
— Άσα ! Αυτό θύνα ! Είπαν κ' οι άλλοι κ' άρχισαν νά γελούν
κ' αυτοί εις βάρος μου.
— Τί πράγμα είνε αυτή ή Μαγεμένη Αίμνη ; τους ρώτησα με με-
γάλη περιέργεια.

Τότε ο γεροντιότερός τους μου είπε :
— Θά σ' άπολογηθώ. Σε κάποιο χωριό εδώ γύρα ένας πατάς,
διωδολάπτας, αφεντικό, —κάποιου του ήμέρα και μαύου του— άμάρ-
της με τί ή θυγατέρα του μερά μεσημέρι. Φούσκωσε ή Σαλαμινιά
άπ' τή μεγάλη άμαρτία κ' έπνιξε όλον τον κάμπο, άπ' τά Τρίκαλα
ώς τά Φάρσαλα, πάφηνγαν κατακει, για νά γλυτώσουν, και τους έ-
πνιξε και τους δυο ! Από τότε κάποιτες—κάποιτες, άκροχινόπωρο και
τό χειμώνα, όταν ύστερ' από βροχές είνε κατακάθαρη και θαλπερή
ή μέρα, λιμνώνει ο κάμπος που και που για νά μάς θυμίξη τήν άλυτη
άμαρτία εκείνου τ' αναθεματισμένου του παπα, που τρέχει με τή
θυγατέρα τον δόλογο τον κάμπο μέρα—νύχτα και δέν βροίσει λαρωμό
και ήσυχία ποτέ. Θά τρέξη, θά τρέξη ως τή Δευτέρα Παρουσία που
θά τον δικασί ο Θεός ! Αυτό τό λιμνωμα, αφεντικό, τό λέμε έμεις
οι Γκαρσοκινήδες Μαγεμένη Αίμνη !

Και τελειώνοντας τή διήγησή του ο γερομεστονιτής, ξεκινήσαμε
για τό χωριό.

Τ' άλιγό μου στενοχωριόταν νά περπατάω με τό βήμα των άλλω-
γων και των ζωντοβλιών των χωριών κ' όλο δάγκανε τά χαλινά-
ρια του και σήκωνε τό κεφάλι του κ' ίδρωνε
άπ' τή στενοχώρια του και τό θυμό του που δέν
τ' άφαινα λεύτερο νά φράξέ σέ μια στιγμή τό διά-
στημα του δρόμου ποίχε κάνει ως τό Μεσάντιον
κ' όλο φουούσε κ' έφριζε και φουρνιούσε.

Βγαίνοντας έξω από τ' άμπέλια, κίτταξα
πρός τήν "Ατ—Κυριακή, που ήταν ο δρόμος
μας, και δέν είδα τήν πλημύρα ή τή «Μαγε-
μένη Αίμνη» των χωριών του κάμπου τής
Θεσσαλίας

Είχε εξαφανιστεί με όλα τά φασά νερά της
και γλίωσε στη θέα της τ' όροια λειάδα και
κοφηνιάς ήσυχο—ήσυχο τό δεντροφόρο κ' ό-
μορφο χωριό.

— Δέν σου είπαμε έμεις, αφεντικό, δι σέ
γέλασε ή Μαγεμένη Αίμνη ;
'Αποσβολώθηκα και λούφαξα, άπόλυτα τό
χαλινάριο του φαροί μου κ' έγινα βορπάς από
μπροστά τους...

***

Ύστερα από χρόνια, διαβάζοντας τή Φυ-
σική, είδα τί γράφει για τον άντικατοπτρισμό
και κατάλαβα ότι ή Μαγεμένη Αίμνη του κά-
μπου τής Θεσσαλίας που κινηγεί τον άμορ-
τωλό παπά με τή θυγατέρα του, δέν είνε άλλο
παρά τό φαινόμενο
του άντικατοπτρισμού.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η Έλισάβετ, ή περίφημη βασίλισσα τής Άγγλίας, συγκα-
τέλεγε τήν ύποκρισία μεταξύ των άρετών και έλεγε, δι είνε
ένα προτέρημα άπαραίτητο για τους κυβερνήτες των λαών.

Μία μέρα, κάποιος Άγγλος ιεράρχης τόλμησε νά τής παρατη-
ρήσει, δι σέ μια όρισμένη περίσταση φέρθηκε περισσότερο σάν δι-
πλωμάτις, παρά Χριστιανή.

— Βλέπω καλά, του άποκρίθηκε ή Έλισάβετ με ειρωνεία, δι
διαβάσατε όλα τά βιβλία τής Γραφής, εκτός τής Βίβλου των Βασι-
λέων...

***

Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', όφειλε τήν έκλογή του, κατά μέγα
μέρος, στην ύποστήριξη του καρδινάλιου του Μπορομέ.

"Όταν όμως ύστερ' από κάμποσο καιρό ο τελευταίος πληροφορή-
θηκε μερικά νεανικά παραπτώματα του Πάπα, του είπε :

— Άν εγνώριζα αυτά, σέ βεβαίωνω, δι δέν θά σούδινα τήν
ψήφο μου.

— Ηουχάσεται, άγιε πά-
τερ, άποκρίθηκε χαμογε-
λώντας ο Πάπας. Τό "Α-
γιο Πνεύμα τά γνώριζε
κ' αυτό ίσα—ίσα σάς έ-
γέννησε νά με ύποστη-
ρίξετε...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η Έξυπνες άπαντήσεις του Ζάν Μωρεάς. Τί σημαίνει ή λέ-
ξις «παραδοξολογία. Μία ιδιοτροπία του ποιητού. Τά ενό-
ματα των γκαρσονιών. Ο Άμιλλας. Ένα έξωφρενικό ποιή-
μα του Έξαρχοπούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μωρεάς άγαπούσε τις Έτοιμες άπαντήσεις και τις μεταχειριζό-
ταν συχνά στην συνέντα του.

Μία μέρα, κάποιος επίτολιος, που δέν ήθελε νά παραδεχτή ή
γνώμη του, τον κατηγορήσε ως παραδοξολόγο.

— Άγνοώ τί σημαίνει παραδοξολογία, άπάντησε μ' έτοιμότητα ο
Μωρεάς. Νομίζω όμως δι είνε τό όνομα που δίδουν οι ήλίθιοι στην
άληθεια...

***

Μία μέρα, ο Μωρεάς μίτηρε μαζί με κάποιον φίλο του σ' ένα σού-
ζοπολείο.

Μόλις κάθησαν, παρουσιάστηκε ο ύπάλληλος. Άλλά πριν του δώ-
σει τήν παραγγελία, ο Μωρεάς είχε τήν έμπνευσι νά ρωτήση τ' όνο-
μά του.

— Ονομάζομαι Κάρλος, άπάντησε ο ύπάλληλος.
— Αυτό τό όνομα είνε βλακώδες ! φώναξε ο ποιητής. Δέν μπορώ
νά καθήσω σέ καφενείο που έχει γκαρσονί με τό όνομα Κάρλος.
Πάμε άλλοδ...

Και τραβώντας τον φίλο του, έφτασε σ'
ένα άλλο καφενείο, όπου ο Μωρεάς, μόλις
μίτηρε, φώναξε με τή βροντερή του φωνή :
— Άμιλλα ! Άμιλλα !...

Ένα γκαρσονί παρουσιάστηκε τότε, πρόθυ-
μο νά άπαιτητή τον ποιητή. Τό γκαρσονί αυ-
τό δέν τό λέγαμε φουαζά Άμιλλα. Τό είχε βα-
φτίσει έτσι ο ποιητής. Και δέχτηκε, χωρίς νά
θυμώσει, τό άρχαιοπρεπές και ποιητικόν όνομα
«Άμιλλας», για νά μη χάση τά ποιητικόν
του ένδοξου νοσηύ.

***

Τήν ήμέρα που έφτασε στο Παρίσι, ο Μω-
ρεάς φώτισε τις άπιστευτές του σ' ένα άμάξι.

— Που θέλετε νά σας οδηγήσω ; ρώτησε
ο άμάξιας πριν ξεκινήση.

— Στο διάβολο ! Θέλει και ρώτημα ; φώ-
ναξε ο ποιητής. Στο ξενοδοχείο των... μεγα-
λών άνδρών !...

***

Κατά τά μέσα του παρελθόντος αιώνας,
ζούσε στάς Άθήνας ένας περίφημος τύπος, ο
ποιητής Έξαρχοπούλος, ο οποίος είχε γίνει
διάσημος από τους έξωφρενικούς στίχους του,
τήν μωσαϊκή ζωή που ζούσε κ' άκόμα από ένα
κυκλοφορούσε στα 1843 με τον τίτλο :

«Έκτασις ποιητική περι τής πολιτικόν... Ηλιακής Γαλλίας» !

Γιά τον Έξαρχόπουλο έχουμε γράψει διάκληρη σελίδα στο «Μπορ-
κέτο». Νά τώρα μερικά στίχοι του, παραμόνοι από ένα «Ε π ι τ α
φ ι κ ο ν», καθώς τό όνομάζει, ποίμα του :

«Επειδή καθώς τρέχει με δριμύνη
ο χείμαρρος τής θαλάσσης και ο ποταμός του Δουνάβεως
έτσι και ο νοός ενός μεριστον άνδρός, ο νοός του ο λαμπρός
όπου τας μεγάλας και ήλιακάς σκέψεις των γνώσεων του μεγα-
λου νοός

ένος άριστου άνδρός καθώς ο άδάμαντας... Άναπολέων
κόπτεται ο ύπνος του και τό φαγή
και έτσι δέν είνε ίδιον του καθενός ήλιακά νά θεωρηή
έάν ή φύσις δέν τον διορή.

Και ίδου ή Ρόδος, γεύ, ίδου και τό πηήημα, άρέ,
"Ο έστι διά νά ήτο τούτουσν ύψηλοϋ και ήλιακού
μεριστον του νοός κρείστος και γνώσεως
ο αιδίμιος Μπονοπάτης

δέν έκάθησε ποτέ εις τήν τράπεζαν, ούτε τρία κάρτα.

Τοιούτες χάρες ύψηλές είνεν ο αιδίμιος
καθώς τό λές λαμπρές στολές,
λερμπαλέ, πιάστε τήν ταμπάκα του που έπινε ταμπάκο
νά φανταστήτε και σεις τής δόξης τό άκράτο !

"Όταν κάποιος έπέφραζε τον Έξαρχόπουλο για τους γριφοδείς
και άκαταλαβίστικους στίχους του, ο ποιητής τον έκδικήθηκε με τό
ακόλουθο άμύμητο επίγραμμα :

"Όταν ή αρκούδα φορέ-
(σει λαχούρι
κ' έρωτευτεί γαιδούρι,
και γεννήσει μελανούρι,
για δεις μούρη !...

